

Voorganger: majoor Irene Jouvenaar (Leger des Heils) – Hilversum

Thema: *Jezus kwam zelf naar hen toe en liep met hen mee*
n.a.v. Lucas 24: 13-25

Twee mensen zijn op weg van Jeruzalem naar Emmaüs. Opgewonden zijn ze in gesprek over wat ze de achterliggende dagen hebben meegemaakt. Hun leermeester en vriend Jezus is gevangen genomen, ter dood veroordeeld, aan het kruis geexecuteerd en daarna in stilte begraven.

Ze moeten dat allemaal nog verwerken. En dat snap je wel. Het is verschrikkelijk om zo iets te moeten meemaken.

Daar komt nog iets anders bij. Enkele vrouwen uit hun vriendenkring hebben op de derde dag na zijn dood ontdekt, dat zijn lichaam niet meer in het graf lag.

En wat het helemaal vreemd maakt, is dat zij beweren engelen te hebben gezien, die zeiden dat Jezus leeft! Bij nader onderzoek bleek het graf inderdaad leeg te zijn, maar niemand heeft Hem echt levend gezien.

Ja, iedereen begrijpt dat dit schokkende ervaringen zijn en dat je daarover niet uitgepraat raakt. Maar het zijn maar twee mensen en het is zo'n tweeduizend jaar geleden. Wat hebben wij daarmee te maken?

Lucas vertelt, dat één van de mannen Kleopas heet. Van de ander kennen we de naam niet. En misschien is het een goed idee als we vandaag onze eigen naam eens voor hem invullen. En daarmee zelf lopen op die weg van Jeruzalem naar Emmaüs en praten over wat er de afgelopen dagen is gebeurd.

Zo brengen we dat verhaal van toen naar het nu en wordt het ook ons verhaal.

Allereerst nog even in het toen. Ik ben met Kleopas onderweg en ik discussieer hartstochtelijk met hem mee. Wat ons ten diepste bezighoudt, is dat onze hoop de bodem is ingeslagen.

Ja, we hadden gehoopt dat Jezus degene zou zijn geweest, op wie we al zo lang hadden gewacht, de Messias. En nu, ... nu is Hij vermoord.

En terwijl we heftig gebarend samen stevig doorstappen, komt er iemand naast ons lopen. Hij informeert beleefd naar wat ons zo intens bezighoudt. Het verbaast ons. Blijkbaar is Hij de enige die nergens vanaf weet.

Somber leggen we het uit. Het is niet alleen de afschuwelijke dood van een vriend. Dat is op zich al erg genoeg, maar deze man was meer voor ons, een bevrijder! Hij zou ons redden. Al onze hoop was op Hem gevestigd, maar het werd een dodelijke nachtmerrie.

Ik kijk een beetje angstig op naar deze vreemde. Half en half verwacht ik dat hij zal zeggen: "dus jullie zijn er ook ingevlogen, zoveelste slachtoffer van de zoveelste 'goedbedoelende' profetee."

Dat verwacht ik, maar er komt iets heel anders. Nee, Hij komt ook niet met een empathische pep-talk zoals: *Kijk toch eens wat blijer, het valt toch allemaal wel mee. Bekijk het toch eens van de andere kant.* Hij kiest ook niet de rol van therapeut, die zich beperkt tot begrijpen, bevestigen en ons zegt hoe we met deze gevoelens om moeten gaan. Nee, Hij is vrij duidelijk; Wat zijn jullie traag van begrip. OK, ... wat bedoelt Hij daar nu mee?

Wat zijn jullie traag van begrip dat je niet gelooft in alles wat de profeten gezegd hebben? En Hij komt met allerlei Bijbelteksten waaruit zou blijken dat God zijn mensen niet in de steek zou laten.

Als wij vandaag inderdaad op de weg van Jeruzalem naar Emmaüs hadden gelopen of gewoon zomaar op een bospaadje of langs de rivier, met z'n tweeën, dan was ons gesprek waarschijnlijk niet gegaan over de dood van Jezus. Wij hebben afgelopen week Pasen gevierd, Gevierd dat Jezus is opgestaan. [Jezus leeft! God heeft zijn beloften waargemaakt.](#)

Maar als wij hadden gesproken over de dingen die er de afgelopen dagen of weken zijn gebeurd, zou

het zomaar wel kunnen gaan over *hoop die we verloren hebben*.

Door alles wat er op dit moment in de wereld gebeurt, kun je zomaar de moed verliezen toch? Eerst al de coronapandemie, die ons allemaal getroffen heeft op wat voor manier dan ook. En dan nu de oorlog in Europa, in Oekraïne. Zo dichtbij is het sinds jaren niet geweest en we zien de vreselijke beelden, horen de retoriek, luisteren naar de verhalen van de vluchtelingen.... Vluchtelingen die gewoon ook hier door de Kalverstraat lopen.

Wat is er toch aan de hand met deze wereld? Wat hebben we van de toekomst nog te verwachten? Nog meer ellende, een volgend virus, een oorlog misschien wel hier in ons eigen land?

En ja, dan is het een overbekende en heel menselijke reactie dat - als het je allemaal teveel wordt - je jezelf terugtrekt in je verdriet, in je teleurstelling, in je ontgoocheling. Dat je weggaat van die plek waar je hoop lag, de deur achter je sluit. Misschien ook wel de deur van de kerk. Zoals deze Emmaüsgangers Jeruzalem de rug toe keren.

Maar er is één kernzin die we vandaag moeten meenemen. Terwijl ze zo met elkaar in gesprek waren, kwam Jezus zelf naar hen toe en liep met hen mee. Hij breekt hun gesprek niet af, Hij laat hen niet stoppen met wandelen. Nee, terwijl zij zo met elkaar in gesprek waren, kwam Jezus zelf naar hen toe en liep met hen mee. Hij loopt met hen mee de hele weg naar Emmaüs. **Zo lang als dat nodig is.**

Hij sluit aan bij het proces dat in hen gaande is. Hij luistert, stelt af en toe een vraag en luistert opnieuw. Het klinkt bij hen allemaal niet zo blij, niet zo hoopvol. Nee, de teleurstelling is groot. Maar het weerhoudt Jezus er niet van bij hen te zijn. Al luisterend en vragend brengt Jezus deze twee mensen bij hun verdriet, bij hun pijn om hen dan opnieuw ervan te verzekeren: **God is niet dood – Hij leeft!** Hij is hier, vandaag en blijft bouwen aan zijn plan.

Ja, het gaat om die ene zin: *Toen kwam Jezus zelf naar hen toe en liep met hen mee.* Wie weet hoe lang Jezus al met u, met jou meewandelt? Als de schaduw aan je rechterhand. Die ongeziene reis-

genoot, dichterbij dan jij ooit kon vermoeden. Adembenemend, ontroerend dichtbij. Hoe lang al is Hij het, die af en toe een vraag of gedachte doet opkomen die iets bloot legt in je leven, je te denken geeft, stil zet, uitnodigt tot verdieping?

Toen kwam Jezus zelf naar hen toe en liep met hen mee. God die in de Bijbel zegt **'Ik zal er zijn'** maakt dat waar.

Ja, die weg hè, die weg van Jeruzalem waar het allemaal gebeurde, naar Emmaüs. Bij die weg wil ik nog even stilstaan.

Soms is het erg druk op die weg van Jeruzalem naar Emmaüs. Druk met mensen die weglopen, die hun hoop hebben verloren, die hun geloof kwijt zijn, die het niet meer zien zitten. Getroffen door allerlei ellende geven zij de moed op, vol vragen, vol twijfels keren zij God de rug toe.

Maar *God zij dank*, er lopen ook mensen de andere kant op, van Emmaüs náár Jeruzalem. Zij hebben ervaren dat God met hen mee liep. Zij hebben Hem herkend. Opnieuw hebben ze ervaren dat God hen niet in de steek heeft gelaten en nu keren ze haastig terug naar Jeruzalem om daarvan te getuigen: God is niet dood. Hij leeft!

Als we dit alles bedenken en de beeldspraak volgen, komen we vanzelf bij de vraag waar **wij** ergens lopen op die weg tussen Jeruzalem en Emmaüs. Is het op de weg van de *uittocht*, omdat we moe aan het worden zijn, omdat we de hoop en het vertrouwen dat we in ons geloof vonden, kwijt zijn geraakt?

Nee toch! Het antwoord moet zijn: **nee, we geven het niet op!** We blijven geloven, we blijven naar Jeruzalem komen, wij geven niet op; we steken de handen uit de mouwen, met moed en volharding en met verbeeldingskracht. We laten ons leiden en helpen door het voorbeeld van anderen. En onderweg spreken we met vrienden, bekenden en onbekenden over Jezus, **Jezus, de levende, die ons blijft inspireren.**

Laten we een moment stil zijn en voor onszelf nadenken waar wij lopen op de weg van Jeruzalem naar Emmaüs of op de weg van Emmaüs naar Jeruzalem? En waar je ook loopt, herinner je de woorden: **Jezus kwam zelf naar hen toe en liep met hen mee.** Amen

